

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2007. szeptember 5.*

A T-295/05. sz. ügyben,

a **Document Security Systems, Inc.** (székhelye: Rochester, New York (Amerikai Egyesült Államok), képviselik: L. Cohen, H. Sheraton és B. Uphoff solicitors, valamint C. Stanbrook QC)

felperesnek

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselek: C. Zilioli és P. Machado, meghatalmazotti minőségben, segítők: E. Garayar Gutiérrez és G. de Ulloa y Suelves ügyvédek)

alperes ellen

benyújtott bitorlási keresete tárgyában, mely annak megállapítására irányul, hogy az EKB megsértette a felperes európai szabadalmából eredő jogokat, valamint az azon károkért való kártérítés iránti kérelme tárgyában, melyek a felperes állítása szerint a szabadalombitorlás eredményeképpen merültek fel,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, R. García-Valdecasas és V. Ciucă bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

¹ Az EK 235. cikk a következőképpen rendelkezik:

„A Bíróság hatáskörrel rendelkezik a 288. cikk második bekezdésében említett kártérítési vitákban.”

- 2 Az EK 288. cikk második és harmadik bekezdése a következőket írja elő:

„Szerződésen kívüli felelősség esetén a Közösség a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat.

A második bekezdést azonos feltételek mellett kell alkalmazni az [Európai Központi Bank] vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott kárra.”

- 3 A felülvizsgált és módosított, az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, a Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányáról szóló jegyzőkönyv (HL 1992. C 191., 68. o.; a továbbiakban: az EKB alapokmánya) 35. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az EKB az e szerződés 288. cikkében meghatározott felelősségi szabályok hatálya alá tartozik [...]”

Az Európai Szabadalmi Egyezmény

- 4 Az ESzE 63. cikkének felülvizsgálatáról szóló, 1991. december 17-i felülvizsgálati aktussal, valamint az Európai Szabadalmi Szervezet Igazgatótanácsának 1978. december 21-én, 1994. december 13-án, 1995. október 20-án, 1996. december 5-én, 1998. december 10-én és 2005. október 27-én kelt határozataival módosított, és az

átmenetileg alkalmazandó, az ESzE felülvizsgálatáról szóló, 2000. november 29-i felülvizsgálati aktus rendelkezéseit magában foglaló, az európai szabadalmak megadásáról szóló, 1973. október 5-i egyezmény (további elnevezései: Európai Szabadalmi Egyezmény vagy müncheni egyezmény, a továbbiakban: ESzE) olyan nemzetközi többoldalú egyezmény, amely nem tartozik a közösségi jog hatálya alá, és amelynek célja egyszerűsített eljárás bevezetése a szabadalmi oltalom megszerzésére vonatkozóan egyes európai országok tekintetében. Az ESzE 1977. október 7-én lépett hatályba, és jelenleg 32 állam erősítette meg, köztük az Európai Unió valamennyi tagállama.

- 5 Az ESzE 4. cikke létrehozta az Európai Szabadalmi Szervezetet, amelynek a feladata az európai szabadalmak megadása. Ezt a feladatot az egyik szerve, nevezetesen az Európai Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) hajtja végre.
- 6 Az ESzE 2. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy „az európai szabadalom mindegyik Szerződő Államban, amelyre kiterjedően azt megadták, ugyanazzal a hatállyal rendelkezik, és ugyanolyan feltételek alá esik, mint az államban megadott nemzeti szabadalom, kivéve ha ez az Egyezmény eltérően rendelkezik”.
- 7 Az ESzE 64. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai szabadalom alapján a szabadalom jogosultja – a (2) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – a megadásról szóló értesítés meghirdetésének napjától kezdve mindegyik Szerződő Államban, amelyre kiterjedő hatállyal a szabadalmat megadták, ugyanolyan jogokkal rendelkezik, mint amelyek az érintett államban nemzeti úton megadott szabadalomból erednének.

(2) Ha az európai szabadalom tárgya eljárás, a szabadalmi oltalom kiterjed az ilyen eljárással közvetlenül előállított termékekre is.

(3) Az európai szabadalom bitorlása esetén a nemzeti jog szerint kell eljárni.”

- 8 Az ESzE tartalmaz néhány olyan szabályt, amely minden szerződő államban alkalmazandó. Ezek a közös szabályok a szabadalmazhatóság feltételeire (az ESzE 52–57. cikke), az európai szabadalom megsemmisítése megsemmisítés alapjául szolgáló okokra (az ESzE 138. cikke, lásd alább), valamint az európai szabadalmi oltalom terjedelmére és időtartamára (az ESzE 63. cikke, 64. cikkének (2) bekezdése, valamint 69. cikke) vonatkoznak.
- 9 Az ESzE 138. cikke előírja azokat az eseteket, amelyekben az európai szabadalom valamely szerződő állam joga szerint és területére kiterjedő hatállyal megsemmisíthető.

A jogvita alapját képező tényállás

- 10 A felperes az amerikai jog szerint létrejött társaság, amely 2004-ben egy többek közt a bankjegyhamisítás elleni védőelemeken alapuló európai szabadalom jogosultja lett. E találmány feltalálója Ralph C. Wicker, és egy olyan dokumentum-előállítási módszerben áll, amely a dokumentum szkennelési technológiával, másoló segítségével történő másolása esetén észlelhetővé teszi a hamisítást.
- 11 R. C. Wicker erre az előállítási módszerre vonatkozóan 1989. január 18-án szabadalmi bejelentést tett az Egyesült Államokban. 1990. január 16-án a Hivatalhoz szabadalmi bejelentést nyújtott be.

- 12 R. C. Wicker európai szabadalmi bejelentését 1991. november 13-án közzétették az *Európai Szabadalmi Közlönyben*. A bejelentést 1995. július 18-án elutasították azzal az indokkal, hogy a technika állásához képest nem áll fenn a feltalálói tevékenység. E határozat ellen 1999. február 5-én fellebbezést nyújtottak be, és a Hivatal egyik technikai fellebbezési tanácsa engedélyezte a bejelentett szabadalom megadását, amelyet 1999. november 24-én hajtottak végre a 0 455 750 B1 számon, „Másolhatatlan okirat készítésének módszere” elnevezéssel (a továbbiakban: vitatott szabadalom).
- 13 A felperes álláspontja szerint a vitatott szabadalmat érvényesítették, és az fennáll Franciaországban, Ausztriában, az Egyesült Királyságban, Németországban, Belgiumban, Spanyolországban, Olaszországban, Luxemburgban és Hollandiában (a továbbiakban: érintett államok). R. C. Wicker ugyanis a vitatott szabadalomra vonatkozó bejelentés benyújtásakor az érintett államokat jelölte meg. A felperes azt állítja, hogy a szabadalom Liechtensteinben, Dániában, Svédországban és Svájcban is fennáll, mely államok kívül esnek azon a területen, ahol az euró a hivatalos fizetőeszköz (eurózóna), nem nyomtattak euróbankjegyeket, és a jelen keresetnek nem képezik a tárgyát.
- 14 A felperes álláspontja szerint a vitatott szabadalom jogosultja R. C. Wicker maradt, aki 1997-ben meghalt, és a szabadalom New York állam joga értelmében átszállt az örökösire, majd az örökösök a szabadalmat a felperesnek átruházták 2004. december 22-én. Az engedményezés magában foglalta az annak időpontját megelőző cselekményekhez kapcsolódó keresetindításnak, valamint kártérítés és kamatok igénylésének a jogát is.
- 15 A felperes álláspontja szerint az EKB három olyan cselekményt követett el, illetve három olyan cselekménynek a végrehajtását engedélyezte, amelyek a vitatott szabadalomhoz kapcsolódó jogokat sértik. Először is az EKB a vitatott szabadalom tárgyát képező módszerrel euróbankjegyeket tervez (vagy a saját nevében terveztet). Másodszor az EKB e bankjegyeket kinyomtatja. Harmadszor az EKB engedélyezte e bankjegyek kibocsátását és az eurózónán belül azok törvényes fizetőeszközként történő használatát.

Eljárás

- 16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. augusztus 1-jén benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 17 E keresettel a felperes először is annak megállapítását kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az EKB az euróbankjegyek megtervezésével, nyomtatásával és kibocsátásával megsértette a vitatott szabadalomból eredő jogait. Másodszor a felperes az Elsőfokú Bíróság előtt kártérítést követel azokért a károkért, amelyeket az álláspontja szerint elszenvedett, olyan összegű díj formájában, amely az EKB rosszhiszemű cselekményeihez képest ésszerű.
- 18 Az EKB a 2005. október 21-én benyújtott iratban az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a szerint elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő. 2005. december 29-én a felperes benyújtotta az erre az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeit.
- 19 2006. április 6-i levelével az EKB tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy a vitatott szabadalom megsemmisítése iránt 2006. március 23-án kérelmet nyújtott be az érintett államokban, kivéve Olaszországot, ahol a megsemmisítési kérelmet március 27-én nyújtották be, valamint kivéve Spanyolországot. Az EKB-nak az e kérelmek keretében kifejtett álláspontja szerint a vitatott szabadalom semmis, mivel annak tárgya bővebb a bejelentés eredetileg benyújtott tartalmánál, a találmány nem új, és nem alapul feltalálói tevékenységen.

- 20 2006. július 7-i levelében az EKB tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy a vitatott szabadalom megsemmisítése iránt 2006. május 12-én kérelmet nyújtott be Spanyolországban.
- 21 2006. október 18-án a felperes az Elsőfokú Bírósághoz benyújtotta az észrevételeit az EKB-nak az említett megsemmisítési kérelmek benyújtására vonatkozó két levelét illetően. A felperes úgy véli, hogy a különböző megsemmisítési kérelmeknek a nemzeti bíróságokhoz való benyújtása nem releváns a jelen kereset tekintetében, és az Elsőfokú Bíróságnak az EKB elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítania, valamint érdemi döntést kell hoznia.
- 22 Az EKB 2007. április 11-i levelében tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy az Egyesült Királyságban és a Németországban benyújtott megsemmisítési kérelmeket első fokon elbírálták.
- 23 Az Egyesült Királyságban benyújtott megsemmisítési kérelem tekintetében az EKB közölte, hogy a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patent Court) [Felsőbíróság (Anglia és Wales), kancellária tanács (szabadalmi bíróság)], 2007. március 26-i ítéletében megállapította, hogy a vitatott szabadalom semmis, mivel annak tárgya bővebb a bejelentés eredetileg benyújtott tartalmánál. Az EKB tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy a felperesnek lehetősége van ezen ítélet ellen a Court of Appeal (England & Wales)-hez [fellebbviteli bíróság (Anglia és Wales)] fellebbezni, az EKB pedig fellebbezési ellenkérelmet nyújthat be.
- 24 A Németországban benyújtott megsemmisítési kérelem tekintetében az EKB közölte, hogy a Bundespatentgericht (németországi szövetségi szabadalmi bíróság) a 2007. március 27-i ítéletében megállapította, hogy a vitatott szabadalom érvényes. Az EKB az Elsőfokú Bíróságot tájékoztatta arról is, hogy ezen ítélet ellen fellebbezni kíván.

A felek kérelmei

25 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az EKB megsértette a vitatott szabadalomból eredő jogait;

- kötelezze az EKB-t arra, hogy kártérítést és kamatokat fizessen a vitatott szabadalomból eredő jogok megsértéséért, melyek összege a későbbiekben kerül meghatározásra;

- kötelezze az EKB-t a költségek viselésére.

26 A felperes az elfogadhatatlansági kifogásában azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- nyilvánítsa a keresetet elfogadhatatlannak;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

27 A felperes az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeiben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást;
- nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;
- hozza meg a keresetben kért megállapító ítéletet.

A szabadalombitorlási keresetről

Az elfogadhatóságról

28 Az eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a értelmében a fél kérelmére az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve dönt az elfogadhatatlanságról. Ugyanezen cikk 3. §-a szerint ha az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli. A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az eljárási iratok kellő tájékoztatást nyújtanak, ezért nincs szükség a szóbeli szakasz megnyitására.

29 Az EKB elfogadhatatlansági kifogása három jogalapra épül, melyeket az EKB a felperes keresethatóságának a hiányára, az Elsőfokú Bíróság a jelen ügy elbírálására vonatkozó hatáskörének a hiányára, valamint a kereset tekintetében az alaki követelmények be nem tartására alapít.

30 Először is az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányára alapított jogalapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

31 Az EKB előadja, hogy bár a kereset az EK 235. és 288. cikkén alapul, a felperes nemcsak kártérítést és kamatokat kér, hanem mindenekelőtt az a célja, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapítsa, hogy az EKB a vitatott szabadalmat bitorolta, és csak ezt követően kéri a kár megtérítését.

32 Az EKB álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre a bitorlási kereset elbírálására. Úgy véli, hogy csak a nemzeti bíróságoknak van hatáskörük annak megállapítására, hogy a vitatott szabadalmat elbitorolták.

33 Az EKB nézete szerint ahhoz, hogy a keresetet elfogadhatóvá nyilvánítsa, az Elsőfokú Bíróságnak rendelkeznie kellene a szabadalombitorlás tekintetében a nemzeti jogok által a nemzeti bíróságokra ruházott kizárólagos hatáskörrel, amely ellentétes lenne az ESzE-vel, mely szerint az európai szabadalommal kapcsolatos jogviták a szerződő államok nemzeti bíróságainak a hatáskörébe tartoznak.

34 Ezen állítás alátámasztása érdekében az EKB azzal érvel, hogy ha az európai szabadalmat megadták, és valamennyi megjelölt államban érvényesítették, az független nemzeti szabadalmak összességévé válik. Az EKB ezért úgy véli, hogy az egyes államok joga határozza meg mind a szabadalomnak a területeiken fennálló hatályát, mind pedig a jogvita esetén alkalmazandó eljárási szabályokat. Az EKB álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a bitorlás kérdésére vonatkozóan kizárólag a nemzeti jog az irányadó, az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre annak elbírálására.

35 Az EKB hangsúlyozza, hogy az egyes államokban a szabadalomra vonatkozó nemzeti szabályozások:

- különböző feltételeket írnak elő a szabadalomhoz kapcsolódó nemzeti oltalomra vonatkozóan;
- a szabadalom bitorlását és semmisségét érintő kérdések értékelésére vonatkozó kizárólagos hatáskört meghatározott – gyakran szakosodott – bíróságokra ruházzák;
- különböző eljárási szabályokat írnak elő, különösen ideértve a perképeségre vonatkozó korlátozásokat;
- különböző feltételeket írnak elő a kártérítés és a kamatok megítéléséhez;
- különböző elévülési időket írnak elő a kártérítési és kamatigényekre, valamint a bitorlási keresetre vonatkozóan.

36 Az EKB álláspontja szerint semmi nem tiltja a felperes számára, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok előtt eljárjon az állítólagos bitorlás fennállásának az elbírálása érdekében. Az EKB megjegyzi, hogy az EKB alapokmánya 35. cikkének (2) bekezdése szerint az egyrészről az EKB, másrészről bármely más személy közötti jogvitákban a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság jár el, kivéve azokat az eseteket, amelyekben a Bíróság rendelkezik hatáskörrel.

- 37 A felperes elsőként azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság a kereset elbírálására hatáskörrel rendelkezik az EK 235. cikk és az EK 288. cikk második bekezdése értelmében, amely rendelkezések a közösségi bíróságokra ruházzák azt a jogkört, hogy a közösségi intézmények szerződésen kívüli felelőssége keretében okozott károk a Közösség által, a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően történő megtérítésére vonatkozó jogvitákat elbírálja. A felperes megjegyzi, hogy az EKB közösségi intézmény, és az EK 288. cikk harmadik bekezdése kifejezetten előírja, hogy az EKB vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott kárt a Közösségnek kell megtérítenie.
- 38 A felperes úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság hatáskörét kizárólag a Szerződés szabályozza, és azt nem határozhatja meg a nemzeti jog vagy a másodlagos jog. A felperes különösen vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság hatáskörét meghatározhatja a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) (a polgári és kereskedelmi ügyekben a nemzeti bíróságok joghatóságát meghatározó rendelet).
- 39 A felperes többek között hangsúlyozza, hogy a 44/2001 rendelet 67. cikke kizárja a rendeletnek a Szerződéshez hasonló közösségi jogi aktusok által biztosított bírósági hatáskörökre való alkalmazását.
- 40 A felperes úgy véli, hogy ezzel szemben a szabadalombitorlási ügyekben a nemzeti bíróságok hatáskörét a 44/2001 rendelet szabályozza. Annak a tagállamnak a bíróságai, amelynek a területén az alperes lakóhellyel rendelkezik, elvben akkor is joghatósággal rendelkeznek, ha a bitorlást egy másik tagállam területén követték el.

- 41 A felperes azzal is érvel, hogy a 44/2001 rendelet 27. cikke szerint annak a bíróságnak, amelyhez a két fél között szabadalom bitorlására vonatkozóan felmerült jogvita rendezése céljából elsőként fordultak, kizárólagos joghatósága van minden olyan bitorlási jogvita elbírálására, amely ugyanazon felek között ugyanazon szabadalomhoz kapcsolódóan merül fel.
- 42 Ezenfelül a felperes azzal érvel, hogy az ítélezési gyakorlat megerősítette, hogy annak az államnak a bíróságai, amelynek a területén a szabadalmat a szabadalmi lajstromba bejegyezték, csak azon jogviták tekintetében rendelkezik kizárólagos joghatósággal, amelyek magának a szabadalomnak az érvényességére, a letétbe helyezésre, vagy a szabadalmi lajstromba való bejegyzésére vonatkoznak (a Bíróság 288/82. sz. Duijnste-ügyben 1983. november 15-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3663. o.] 22. pontja). Következésképpen téves az EKB azon állítása, amely szerint minden érintett állam bírósága kizárólagos joghatósággal rendelkezik arra, hogy a nemzeti joga szerint elbírálja a területén vitatott szabadalom bitorlását.
- 43 A felperes ezenfelül előadja, hogy számos nemzetközi egyezmény írja elő, hogy a szabadalombitorlás olyan polgári jogi jogsértés, amely után a keletkezett kárt kártérítés és kamat jogcímén meg kell téríteni, és ezt az elvet *de facto* a legjelentősebb kereskedő nemzetek is átvették, valamint az a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) tevékenységeinek is a tárgyát képezte. A felperes szerint tehát olyan alapelvről van szó, amely a közösségi jognak is és a nemzeti jogoknak is a részét képezi. A felperes ehhez kapcsolódóan előadja, hogy a Közösség 1995. január 1. óta tagja a WTO-nak, és ennél fogva köteles betartani a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló egyezmény (TRIPS-egyezmény) rendelkezéseit. A felperes úgy véli, hogy a következetes ítélezési gyakorlat szerint az Európai Unió által kötött, a TRIPS-egyezményhez hasonló nemzetközi megállapodások rendelkezései a közösségi jogi rendszer szerves részét képezik (a Bíróság 181/73. sz. Haegeman-ügyben 1974. április 30-án hozott ügyben [EBHT 1974., 449. o.]). A felperes álláspontja szerint mindenestre az Európai Unió tagállamai szintén tagjai a WTO-nak, illetve részesei a TRIPS-egyezménynek. Az ezen egyezményben szereplő elvek következtésképpen valamennyi tagállam nemzeti jogának a részét képezik.

44 A felperes e tekintetben előadja, hogy az a nehézség, amelyet az EKB hivatkozása szerint az Elsőfokú Bíróság számára az okozna, hogy annak megállapítása érdekében, hogy az EKB elbitorolta-e a vitatott szabadalmat, többféle nemzeti jogot kellene alkalmaznia, nem releváns a jelen ügyben. A felperes nézete szerint az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a nemzeti jogokat kellene megvizsgálnia és alkalmaznia, nem érinti a hatáskörét. A felperes szerint ugyanis az ítélkezési gyakorlatból (a Bíróság 169/83. és 136/84. sz., Leussink és társai kontra Bizottság ügyben 1986. október 8-án hozott ítélete [EBHT 1986., 2801. o.], és a C-308/87. sz., Grifoni kontra Bizottság ügyben 1990. március 27-én hozott ítélete [EBHT 1987., I-1203. o.]) következően a nemzeti jog alapján fennálló kötelezettségeknek a megszegése a közösségi intézmények felelősségét a magánszemélyeknek okozott kár tényénél fogva kiváltják, és ennek elbírálására az Elsőfokú Bíróság hatáskörrel rendelkezik.

45 A felperes továbbá azzal érvel, hogy az EK 288. cikk szerint a közösségi intézmények által okozott kár megtérítése iránti keresetekre az a jog az irányadó, amely a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelel. A felperes szerint következőképpen az EKB által előterjesztett, arra vonatkozó észrevételek, hogy a nemzeti jogok a szabadalombitorlásból következő károk és a kamatok számítása tekintetében eltérnek, nem elfogadható.

46 A felperes álláspontja szerint a jelen kereset benyújtása előtt nem köteles kimeríteni a nemzeti jogorvoslati lehetőségeket. Azzal érvel, hogy az EKB által az ezen állítás alátámasztása érdekében hivatkozott ítélkezési gyakorlat olyan ügyekre vonatkozik, amelyekben a tagállamok a közösségi jogot helytelen módon alkalmazzák, vagy nem megfelelő módon ültetik át. A felperes úgy véli, hogy csak ezen körülmények között merül fel annak a kérdése, hogy a felperesnek ki kell-e merítenie a nemzeti jogorvoslati lehetőségeket magával a tagállammal szemben azelőtt, hogy a Közösség ellen kártérítési keresetet indítana. A felperes azonban rámutat, hogy nem hivatkozott tagállami jogsértésre a jelen ügyben, hiszen az EKB egyedül felelős a jelen ügy tárgyát képező szabadalombitorlásért.

47 Ugyanígy a felperes hangsúlyozza, hogy az EKB által előterjesztett javaslat, amely szerint több tagállam bírósága előtt egyidejűleg kellene eljárásokat kezdeményezni, bonyodalmakat, többletköltséget és indokolatlan késedelmet okozhatna azon

nehézségek eredményeképpen, amelyek a 44/2001 rendelet miatt a párhuzamos joghatóságot érintően merülnének fel. Ebből következően a Közösség nem teljesítette a TRIPS-egyezmény 41. cikkéből eredő kötelezettségeit, amely cikk előírja, hogy a szellemi tulajdonjogok érvényesítésével kapcsolatos eljárásoknak méltányosaknak kell lenniük, és nem lehetnek indokolatlanul bonyolultak, valamint indokolatlanul késedelmesek sem.

48 Ezenfelül a felperes azzal érvel, hogy amennyiben a nemzeti bíróságok előtt párhuzamos eljárásokat kellene indítania, fennállna annak a kockázata, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt indítandó kártérítési kereset elévülne.

49 Végezetül a felperes úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság hatáskörrel rendelkezik annak megállapítására, hogy az EKB elbitorolta a vitatott szabadalmat, hiszen e megállapításnak a hatálya azonos lenne az Elsőfokú Bíróság a Közösség kártérítési és kamatfizetési kötelezettségét megállapító határozatának a hatályával. Az EK 288. cikk pedig biztosítja az ilyen megállapítás megtételének a lehetőségét az Elsőfokú Bíróság számára. A felperes továbbá előadja, hogy az ítélkezési gyakorlat kifejezetten lehetővé tette az Elsőfokú Bíróság számára, hogy a kártérítési és kamatigények vonatkozásában megállapítási ítéleteket hozzon abban az esetben, ha a múltbeli kár és kamatok még nem számíthatók ki, vagy ha a jövőben esetlegesen felmerülő károkról és kamatokról van szó (a Bíróság 56/74. és 60/74. sz., Kampffmeyer kontra Tanács és Bizottság ügyben 1976. június 2-án hozott ítélete [EBHT 1976., 711. o.]). Végezetül a felperes úgy véli, hogy a Közösség a TRIPS-egyezmény értelmében köteles szabadalmibitorlás esetében megállapítási ítéletet hozni és megfelelő kártérítést biztosítani.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

50 Elsőként fontos rámutatni, hogy az Elsőfokú Bíróság csak olyan hatásköröket gyakorolhat, amelyeket a közösségi jog ráruházott. Ez az elv következik az EK 7. cikkéből,

amely szerint a közösségi bíróságnak a Szerződésben ráruházott hatáskörök keretén belül kell eljárnia. Az EK 220. cikk azt is előírja, hogy a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság – saját hatáskörük keretén belül – biztosítják a jog tiszteletben tartását e szerződés értelmezése és alkalmazása során.

- 51 Ha az Elsőfokú Bíróság ilyen ráruházott hatáskör hiányában járna el egy kereset alapján, akkor bírósági hatáskörét olyan jogvitákra terjesztené ki, amelyekben a Közösség félként részt vesz, és amelyek az EK 240. cikk értelmében a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartoznak (lásd ebben az értelemben a 133/85–136/85. sz., Rau és társai ügyben 1987. május 21-én hozott ítélet [EBHT 1987., 2289. o.] 10. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-186/96. sz., Mutual Aid Administration Services kontra Bizottság ügyben 1997. október 3-án hozott végzésének [EBHT 1997., II-1633. o.] 47. pontját; a T-360/05. sz., Natexis Banques Populaires kontra RoboBAT ügyben 2005. december 12-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 12. pontját és a T-91/06. sz., Theofilopoulos kontra Bizottság ügyben 2007. január 26-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. pontját). Az EKB alapokmány 35. cikkének (2) bekezdése azt is előírja, hogy az egyrészről az EKB, másrészről bármely más személy közötti jogvitákban a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság jár el, kivéve azokat az eseteket, amelyekben a Bíróság rendelkezik hatáskörrel.
- 52 A jelen ügyben a felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy maga állapítsa meg, hogy az EKB elbitorolta a különböző nemzeti szabadalmait.
- 53 Amint arra az EKB rámutat, az európai szabadalom csupán azonos nemzeti szabadalmak összessége, melyet a szabadalom bejelentője által a kérelmében megjelölt államok adnak meg. Az ESzE 2. cikke és 64. cikkének (1) bekezdése e tekintetben előírja, hogy az európai szabadalom ugyanazzal a hatállyal rendelkezik, mint a bejelentő által megjelölt egyes államokban megadott nemzeti szabadalom, és ugyanolyan feltételek tárgyát képezi, mint a nemzeti szabadalom. Az ESzE 64. cikkének (3) bekezdése azt is előírja, hogy az európai szabadalom bitorlása esetén a nemzeti jog szerint kell eljárni.

- 54 Következésképpen, mivel a felperes az EKB-t azzal vádolja, hogy a vitatott szabadalmat azok közül az államok közül, amelyekre a szabadalmat megadták, kilencben elbitorolta, ez azt jelenti, hogy a felperes az EKB-val szemben kilenc nemzeti szabadalom elbitorlását kifogásolja.
- 55 Az érintett kilenc állam mindegyikének a joga tiltja harmadik személyek számára, hogy a szabadalmazott találmányt a szabadalmas hozzájárulása nélkül hasznosítsa, és e nemzeti jogok lehetővé teszik a szabadalmas számára, hogy ilyen hasznosítás esetén ezt bírósági úton kifogásolja. Az EKB nem vitatja, hogy köteles az érintett államok szabadalmi normáinak a betartására, és elismeri, hogy a felperes vele szemben a nemzeti bíróságok előtt bitorlási keresetet indíthatna.
- 56 A közösségi jognak azonban semmilyen rendelkezése nem ruház az Elsőfokú Bíróságra a szabadalombitorlási ügyekben való döntéshozatalt lehetővé tevő hatáskört. A szabadalombitorlási kereset nem szerepel azok között a jogorvoslati lehetőségek között, amelyek vonatkozásában a közösségi bíróságokra az EK 220–EK 241. cikkek hatáskört ruháznak.
- 57 Ezenkívül a nemzeti szabadalmi jog, eltérően a többi szellemi tulajdonjogtól, mint például a nemzeti védjegyjog, közösségi szinten nem harmonizált. Mivel olyan területről van szó, amelyen a Közösség még nem alkotott jogszabályokat, és amely ennek következtében a tagállamok hatáskörébe tartozik, bizonyos olyan szellemi tulajdonjogok oltalma, mint a szabadalom, valamint az igazságügyi hatóságok által e célból hozott intézkedések nem tartoznak a közösségi jog hatálya alá (a C-300/98. és C-392/98. sz., Dior és társai ügyben 2000. december 14-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-11307. o.] 48. pontja).
- 58 A felperes mindazonáltal úgy véli, hogy az EK 235. cikk az EK 288. cikk második bekezdésével összefüggésben értelmezve lehetővé teszi az Elsőfokú Bíróság számára, hogy minden szükséges megállapítást megtegyen annak meghatározása érdekében,

hogy a közösségi intézmény elkövetett-e olyan jogsértést, amely kiváltja a Közösség felelősségét, anélkül hogy ez korlátozná akár azokat a nemzeti normákat, amelyeknek a megsértése megállapítható, akár a nemzeti jogra vonatkozó azon értékelést, amely e célból elvégezhető.

59 A felperes álláspontja szerint tehát, mivel a bitorlás a szerződésen kívüli felelősség körébe tartozik, az Elsőfokú Bíróságnak mindenképpen képesnek kell lennie arra, hogy meghatározza, hogy a bitorlás megvalósult-e. A fent hivatkozott Leussink és társai kontra Bizottság és a Grifoni kontra Bizottság ügyekben a Bíróság megállapította, hogy a közösségi bíróságnak hatásköre van azoknak a felelősség megállapítása iránti kereseteknek az elbírálására, amelyek a nemzeti jog alapján fennálló kötelezettségeknek – mint például a meglévő szabadalmak tiszteletben tartása – a közösségi intézmények által történő megsértésével okozott károk megtérítését érintik.

60 A felperes állítása azonban nem elfogadható.

61 Először is a felperes figyelmen kívül hagyja, hogy bitorlási keresetet nyújtott be, amely fogalmilag eltér a szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresettől, amelyet szintén benyújtott. Az Elsőfokú Bíróságnak a bitorlási keresetet szükségszerűen önálló keresetként, és a közösségi bíróságok hatáskörébe tartozó kereseteket meghatározó normák alapján kell kezelnie.

62 Másodszor a felperes állításának az a következménye, hogy az Elsőfokú Bíróságnak bármilyen, a nemzeti jog keretei közé tartozó kérdést el kellene bírálnia, ha ez annak értékelése érdekében történik, hogy egy közösségi intézmény a felelősség megállapítása iránti kereset keretében elkövetett-e jogsértést. Az Elsőfokú Bíróságnak ezért olyan kérdésekről kellene döntést hoznia, amelyek nem tartoznak a hatáskörébe, ezáltal átvéve olyan hatásköröket, amelyeket kizárólag a nemzeti bíróságokat illetik

meg. Az Elsőfokú Bíróság azonban az adott nemzeti szabályozás állítólagos megsértését nem kezelheti olyan jogkérdésként, amely korlátlan bírói felülvizsgálatot feltételez, mivel ilyen felülvizsgálat csak a nemzeti hatóságokat illelheti meg (lásd ebben az értelemben a T-139/99. sz., AICS kontra Parlament ügyben 2000. július 6-án hozott ítélet [EBHT 2000., II-2849. o.] 40. pontját, melyet megerősített a Bíróság C-330/00. P. sz., AICS kontra Parlament ügyben 2001. június 21-én hozott végzése [EBHT 2001., I-4809. o.]).

- 63 A felperes nem támaszkodhat arra az ítélkezési gyakorlatra, amelyre az érvelésének az alátámasztása érdekében hivatkozik.
- 64 A fent hivatkozott Leussink és társai kontra Bizottság ítélet tárgyát képező ügy tekintetében, amely a Közösség egy tisztviselője által benyújtott, felelősség megállapítása iránti keresetet érint, mely tisztviselő Németországban egy forgalmi balesetben sebesült meg kiküldetése alatt, mialatt a Bizottságnak az említett intézmény által alkalmazott gépjárművezető által vezetett gépjárművében utazott, fontos hangsúlyozni, hogy a felperes állításaival ellentétben a kérdéses ítéletben a Bíróság nem tett olyan megállapítást, hogy a közösségi bíróság hatáskörrel rendelkezik annak megállapítására, hogy egy közösségi intézmény megsértett-e egy nemzeti jogi normát. Éppen ellenkezőleg, a Bíróság, miközben elmarasztalta a Bizottságot, kifejezetten kizárta, hogy annak felelőssége az adott ügyben a nemzeti jog tekintetében vizsgálható lenne (az ítélet 15. pontja).
- 65 A Grifoni kontra Bizottság ítélet tekintetében, amely egy olyan vállalkozó által benyújtott, felelősség megállapítása iránti keresetet érint, aki a Bizottság isprai (Olaszország) épülete tetejének a karbantartási munkálatok elvégzése céljából történő vizsgálata közben balesetet szenvedett, fontos megállapítani, hogy a felperes állításaival ellentétben maga a Bíróság nem értékelte a Bizottsággal szemben kifogásolt magatartásnak – nevezetesen az épület helye szerinti állam joga által előírt biztonsági intézkedések meghozatala elmulasztásának – az alkalmazandó nemzeti normákkal való összeegyeztethetőségét. A nemzeti balesetvédelmi normáknak a Bizottság által történő megsértését ugyanis már előzetesen megállapította az említett normák betartásának ellenőrzésére hatáskörrel rendelkező nemzeti szerv, amely megállapította, hogy a Bizottság semmilyen megelőző intézkedést nem tett (Tesauro főtanácsnok a fent hivatkozott Grifoni kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre

vonatkozó indítványának [EBHT 1986., I-1203. o.] 26. pontja). E körülmények között a Bíróság úgy vélte, hogy a Bizottság gondatlan magatartása, mely intézmény nem járt el gondosan a baleset megelőzéséhez szükséges biztonsági intézkedésekkel kapcsolatban, megállapításra került, és olyan jogsértést képez, amely alkalmas arra, hogy kiváltsa a Közösség felelősségét (az ítélet 13. és 14. pontja), mivel a közösségi felelősség megalapozásához szükséges egyéb feltételek – nevezetesen az elszenvedett kár valós jellege, valamint az e kár és az érintett intézménnyel szemben kifogásolt magatartás közötti okozati viszony – teljesülnek. Ez a helyzet azonban eltér a jelen ügy tárgyát képezőtől, mivel ezen utóbbi esetében a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok nem állapították meg, hogy az EKB elbitorolta a különböző érintett nemzeti szabadalmakat.

- 66 Az Elsőfokú Bíróság ugyanezt a megközelítést alkalmazta a fent hivatkozott AICS kontra Parlament ügyben 2000. július 6-án hozott ítéletben, illetve a T-365/00. sz., AICS kontra Parlament ügyben 2000. június 11-én hozott ítéletben (EBHT 2000., II-2719. o.), amelyek közül mindkettő a Parlamenthez kapcsolódó személyek megkülönböztető jelzéstől megfosztott járművekben, gépjárművezetőkkel Strasbourgba való közlekedésére vonatkozó közbeszerzési szerződésnek a Parlament által történő odaítélésére vonatkozott. Az egyik ajánlattevő, akinek az ajánlata elutasításra került, keresetet indított a Parlament a szerződést odaítélő határozatának a megsemmisítése iránt, melyet jogellenesnek vélt, valamint kártérítési keresetet indított az említett intézmény ellen. A megsemmisítés iránti kereset keretében a felperes azzal érvelt, hogy a szerződés, amelyet végül a Parlament a nyertes ajánlattevő vállalkozással kötött, sérti a taxis tevékenységre vonatkozó francia szabályozást. Az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott AICS kontra Parlament ügyben 2000. július 6-án hozott ítéletében elutasította a megsemmisítés iránti, valamint a kártérítés iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Parlament a francia szabályozás értelmezése során nyilvánvaló hibát követett el (43. pont). Ezzel szemben a fent hivatkozott AICS kontra Parlament ügyben 2000. június 11-én hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette azt a tényt, hogy a strasbourgi büntetőbíróság időközben 2000. április 7-én olyan ítéletet hozott, melyben megállapította, hogy a Parlament értelmezése a francia szabályozással ellentétes (az ítélet 65–71. pontja). Következésképpen az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a közbeszerzési szerződést odaítélő határozatot, a kártérítés iránti kérelmet azonban az állítólagos kárra vonatkozó bizonyíték hiányában elutasította (79. pont).

- 67 Ezenfelül figyelembe kell venni azt, hogy az ESzE 138. cikke előírja, hogy az európai szabadalom a szerződő állam joga szerint és területére kiterjedő hatállyal semmisíthető meg, valamint azt is, hogy a 44/2001 rendelet 22. cikkének (4) bekezdése a

szabadalmak érvényessége tárgyában kizárólagos joghatóságot biztosít annak az államnak, amelynek a területén a szabadalmat a lajstromba bejegyezték, és a Bíróság kimondta, hogy ez a kizárólagosság attól függetlenül alkalmazandó, hogy az érvényesség kérdését milyen eljárási keretek között vetették fel, illetve hogy az kereset vagy kifogás útján történt-e (lásd analógia útján a Bíróság C-4/03. sz. GAT-ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-6509. o.] 25. pontját).

- 68 A szabadalom érvényességének a kérdése az esetek többségében bitorlási kereset keretében meghatározó jelentőségű, hiszen az a személy, akit bitorlással vádolnak, az eljárásban hivatkozhat a szabadalom semmisségére azzal a céllal, hogy a szabadalmat visszamenőleges hatállyal megfossza attól a jogtól, amelyre hivatkozik, és ebből következően az említett személlyel szemben benyújtott bitorlási keresetet elutasítsák. Ugyanez az eset áll fenn egyébként a jelen ügyben is, mivel az EKB a vitatott szabadalomra vonatkozóan már valamennyi érintett állam bíróságához benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket.
- 69 Ez a körülmény azt is jelenti, hogy a szabadalom, amelynek az elbitorlását az EKB-val szemben állítják, már semmis – és ezáltal nem létező – lehetne. Ez a lehetőség a jelen ügyben nem csupán feltételezés, hiszen a High Court of Justice a 2007. március 26-i ítéletében megállapította, hogy a vitatott szabadalom a területén nem érvényes.
- 70 Végezetül az Elsőfokú Bíróság nem kérdőjelezheti meg egy nemzeti iparjogvédelmi jogcím jogszerűségét anélkül, hogy ezzel ne csorbítaná a jóhiszemű együttműködésnek a tagállamok és a közösségi intézmények közötti kapcsolatokban alkalmazandó elvét, amely az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében nemcsak a tagállamokat kötelezi arra, hogy a maguk részéről minden szükséges intézkedést megtegyenek a közösségi jog érvényesülésének és hatékonyságának a biztosítása érdekében, hanem a közösségi intézményekre is kölcsönös kötelezettségeket ró a tagállamokkal való jóhiszemű együttműködést illetően (a Bíróság C-2/88. sz., Zwartveld és társai ügyben 1990. július 13-án hozott végzésének [EBHT 1990., I-3365. o.] 17. pontja, és a Bíróság C-339/00. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-11757. o.] 71. és 72. pontja).

- 71 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a nemzeti szabadalmak bitorlása fennállásának a megállapítására vonatkozó hatáskör a nemzeti bíróságokat illeti meg, és nem az Elsőfokú Bíróságot. Következésképpen a bitorlási keresetet az Elsőfokú Bíróság hatáskörének a hiánya miatt el kell utasítani mint elfogadhatatlant.
- 72 Ezen a következtetésen nem változtat a felperes azon érve sem, amely szerint a kártérítési keresetnek az Elsőfokú Bíróság előtti megindítását megelőzően nem köteles kimeríteni a nemzeti jogorvoslati lehetőségeket, hiszen a jelen ügyben nem hivatkozik arra, hogy egy tagállamot társfelelősség terhel. A felperes arra is hivatkozik, hogy a több állam bírósága előtti egyidejű keresetindítás indokolatlan bonyodalmakat és késedelmet okozhat.
- 73 Először is a felperes arra vonatkozó kötelezettsége, hogy párhuzamos nemzeti szintű eljárásokat kezdeményezzen annak érdekében, hogy az alanyi jogait érvényesítse, nem a tagállam hatóságainak az állítólagos szabadalombitorlás tekintetében fennálló társfelelősségéből következik, hanem pusztán abból a tényből, hogy az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel annak megállapítására, hogy az EKB elbitorolt-e nemzeti szabadalmat.
- 74 Másodszor a felperes részéről amiatt esetlegesen felmerülő bonyodalmak, illetve késedelem, hogy a jogainak az érvényesítése érdekében párhuzamos eljárásokat kell megindítania, csupán a közösségi szintű szabadalom hiányának a következménye, és ez a helyzet minden olyan feltaláló esetében fennáll, akinek a találmányát a Közösségben különböző nemzeti szabadalmak védik.
- 75 Végezetül a felperes azon érve tekintetében, mely szerint az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtandó, az EKB elleni kártérítés iránti kereset a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok határozatának a meghozataláig elévülhet, meg kell állapítani, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása iránti kereset elévülési határideje csak abban az időpontban kezdődik, amikor a kártérítési kötelezettségre

vonatkozó valamennyi feltétel teljesül (a Bíróság 256/80., 257/80., 265/80., 267/80. és 5/81. sz., Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1982. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 85. o.] 10. pontja és a Bíróság C-136/01. P. sz., Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2002. július 18-án hozott végzésének [EBHT 2002., I-6565. o.] 30. pontja). A jelen ügyben a felperes által a Közösség ellen benyújtandó, felelősség megállapítása iránti kereset elévülési határideje csak abban az időpontban kezdődik, amikor a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok megállapítják a felperes által az EKB-vel szemben kifogásolt szabadalombitorlás fennállását.

A kártérítési keresetről

- 76 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a felperes állításainak megfelelően hatáskörrel rendelkezik a kártérítési kereset elbírálására az EK 235. cikk, valamint az EK 288. cikk második bekezdése értelmében, mely rendelkezések a közösségi bíróságra ruházzák azt a hatáskört, hogy a szerződésen kívül felelősség keretében a közösségi intézmények által okozott károknak a Közösség által történő megtérítésére vonatkozó jogvitákat elbírálja. Az EK 288. cikk harmadik bekezdése előírja, hogy a Közösségnek meg kell térítenie az EKB által okozott károkat.
- 77 Az EKB a kártérítés iránti kérelemre vonatkozóan is elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő. Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor úgy véli, hogy ezt a kérelmet, mint jogilag nyilvánvalóan megalapozatlant, el kell utasítani.
- 78 E tekintetben az EKB azzal érvel, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a kártérítésre való jogosultság akkor elismert, ha három feltétel teljesül, nevezetesen: egy a magánszemélyekre jogokat ruházó jogszabálynak az érintett intézmény általi megsértése, a kár valós jellege, valamint az elkövetett jogsértés és az okozott kár

közötti okozati összefüggés fennállása. Az EKB hozzáfűzi, hogy ha e feltételek közül az egyik nem teljesül, az Elsőfokú Bíróságnak a keresetet egészében el kell utasítania annak vizsgálata nélkül, hogy a többi feltétel teljesül-e.

- 79 Az eljárási szabályzat 111. cikke értelmében ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, vagy jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, az Elsőfokú Bíróság – az eljárás folytatása nélkül – indokolt végzéssel határozhat az ügyben. A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az iratanyag iratai az ügyben kellő információt nyújtanak, és úgy határoz, hogy az említett cikk alapján nem folytatja az eljárást.
- 80 Emlékeztetni kell arra, hogy a Közösségnek az EK 288. cikk második bekezdése értelmében a szervei jogellenes magatartása esetén fennálló szerződésen kívüli felelősségéhez több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az intézményekkel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár valós jellege, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (a Bíróság 26/81. sz., *Oleifici Mediterranei* kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 3057. o.] 16. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-175/94. sz., *International Procurement Services* kontra Bizottság ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-729. o.] 44. pontja, és a T-336/94. sz., *Efisol* kontra Bizottság ügyben 1996. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1343. o.] 30. pontja).
- 81 A jelen ügyben az első megkívánt feltétel, nevezetesen az EKB-val szemben kifogásolt – a vitatott szabadsalom bitorlásában álló – magatartás jogellenessége nem került bizonyításra. Amint ugyanis az a fentiekben kifejtésre került, a bitorlás fennállását a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak kell megállapítaniuk. A felperes e tekintetben semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be, ezzel szemben ugyanakkor arra kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy maga tegye meg ezt a megállapítást. Az Elsőfokú Bíróság azonban csak a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságnak a bitorlás fennállását megállapító határozata alapján állapíthatja meg, hogy az említett bitorlás alkalmas-e a Közösség felelősségének a kiváltására.

82 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a kártérítési kereset jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, és azt az eljárási szabályzat 111. cikke alapján el kell utasítani.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell az EKB költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Elutasítja a szabadalom bitorlása miatt indított keresetet mint elfogadhatatlant.**
- 2) Elutasítja a kártérítési keresetet.**

3) Kötelezi a Document Security Systemst a saját, valamint az Európai Központi Bank költségeinek viselésére.

Kelt Luxembourgban, 2007. szeptember 5-én.

E. Coulon

hivatalvezető

J. D. Cooke

elnök